

EENHEID EENHEID EENHEID

DOOR PAUL DE GROOT

INT. INSTITUUT
SOC. GESCHIEDENIS

- - SEP. 1998

10812042

AMSTERDAM

Rede gehouden door Paul de Groot, voorzitter C.P.N. en lid Tweede Kamer, op de conferentie van de C.P.N. van 15 en 16 december 1962.

De beoordeling van de crisis om Cuba is voor het bepalen van de politiek van de CPN in de naaste toekomst van allesoverheersend belang. Het was de scherpste crisis die de wereld sinds 1945 heeft gekend. Uitgelokt door een openlijk agressief optreden van de USA, confronteerde zij ons begin november met tot dusver ongekennde brutaliteit met een wereld-atoomoorlog. De imperialisten van de USA wanen zich de rechtmatige meesters over alle volkeren van Zuid-Amerika. Schuimbekkend van woede, omdat Cuba de vrijheid had gekozen, bedreigden zij het met invasie en oorlog en mobiliseerden zij hun geweldige atoommacht tegen het kleine land.

Cuba had voor zijn verdediging Sowjet-raketten gevraagd en gekregen. Zij werden teruggehaald, nadat de USA zich hadden verplicht van alle militaire interventie tegen Cuba af te zien. Zo werd de oorlogsdreiging bezworen door een compromis. Maar het was een compromis dat de vrede versterkt en thans dagelijks opnieuw bewijst in het voordeel van de vredelievende krachten te zijn geweest!

De Cuba-crisis heeft miljoenen in alle lagen van de maatschappij de ogen geopend voor de grote waarheid, dat de Sowjet-Unie en de communisten geen oorlog willen, doch vreedzame co-existentie! Zij toonde hoe sterk de vredeskrachten nu reeds zijn. Het optreden van de Sowjet-Unie en haar eerste vertegenwoordiger, kameraad Chroestsjow, heeft vele nieuwe krachten voor de idee van vreedzame co-existentie gewonnen, ook onder de Amerikanen.

Bijvoorbeeld is de eis tot definitieve stopzetting van de kernproeven bij verdrag thans in de wereld bijna algemeen. Maar de imperialisten gaan niet bij de pakken neerzitten en de grootste waakzaamheid is geboden. Nieuwe provocaties en oorlogsavonturen zullen niet uitblijven, als de bewapeningswedloop niet in de naaste toekomst wordt gestuit. En het risico blijft uiterst groot, dat wij er dan bij een volgende crisis niet zo goed af komen!

Franse socialisten gaven valse leuze op

De toenemende bedreiging van de democratie in West-Duitsland en Frankrijk is een tweede kant van hetzelfde probleem. Volgens de bekende Nacht-und-Nebel-methoden werden vervolgingen ingesteld tegen de allesbehalve linkse „Spiegel”; en dat op grond van het z.g. staatsbelang en de bescherming van z.g. militaire geheimen. Met deze valbijl kan elke oppositie tegen het bewind van de ex-nazi's worden afgekapt.

Op de achtergrond van dit alles staat het plan tot verdere fascisering, tot invoering van het „Notstandsgesetz”, de uitzonderingstoestand en kieswetten, om de oppositiepartijen uit te schakelen. Na eerst de KPD (Communistische Partij van Duitsland) te hebben verboden, bedreigt Adenauer nu ook het bestaan van de sociaaldemocratische en liberale partij.

De val van nazi-Strauss en de afgedwongen opschorting van het VVN-proces tonen, dat er in West-Duitsland een omvangrijke oppositie tegen de fascistische bedreiging is. Het vakverbond heeft zich tegen de uitzonderingswetten gekeerd. De vrees voor oorlog is in West-Duitsland zeer groot. Maar ook daar verlammen de rechtse sociaal-democraten de oppositie, en de vervolgingen tegen de KPD hebben hetzelfde doel.

In Frankrijk is bij grondwetswijziging de president tot absoluut heerser verheven, met slechts een schim van parlementaire controle. Tegenover deze fascistische tendenz is een sterkere oppositie geplaatst door de uitslag van de verkiezingen en de groei van de eenheid tussen socialisten en communisten. Deze is de verdienste van de onvermoeibare strijd van onze Franse communistische partij en een groot succes voor heel Europa.

Wij willen hier ook onze waardering uitspreken voor de Franse socialisten — de massa van de aanhangers en een groot deel van de leiders. Zij hebben ingezien, dat de leuze „Communisme en Fascisme zijn hetzelfde” vals is, en dat hiermede in de uren van het gevaar moest worden gebroken, terwille van de democratie en van het lijfsbehoud van de socialistische partij zelf.

Onvoorwaardelijk en tot elke prijs

Door middel van de fascisering wil de as Bonn—Parijs de weerstand tegen de vorming van zijn „Europese” atoom-macht

neerslaan. Koortsachtig wordt de voorbereiding van deze atoommacht voortgezet en dit vergroot op ernstige wijze het risico van een kernoorlog in Europa.

Het kabinet-De Quay en de partijen die het steunen, zijn zeer nauw verbonden met de Westduitse militaristen en de Franse Gaullisten. Als het aanblijft of na de verkiezingen terugkeert, betekent dit — De Quay heeft er in de Eerste Kamer geen twijfel aan laten bestaan — ongeremde voortzetting van de (atoom)bewapening, verdere aantasting van de democratische rechten van de arbeiders, van hun vakbeweging; verscherpte loondictatuur volgens vooroorlogse methoden; verdere liquidatie van de kleine boeren op EEG-bevel; verdere prijsstijging.

De onderworpenheid van dit kabinet aan de oorlogszuchtige kringen in Amerika, West-Duitsland en Frankrijk is in de Cuba-crisis gebleken. In het Nieuw-Guinea-avontuur heeft het roekeloos het leven van onze jeugd op het spel gezet en getoond hoe blind het is voor de internationale werkelijkheid.

Er moet wat gebeuren om de democratie te verdedigen en te versterken, om een Nederlandse bijdrage aan de ontwapening en de verhindering van een atoomoorlog.

De nood hiertoe is zó hoog gestegen, dat op de arbeidersbeweging de grootste plicht rust om de vicieuze cirkel van de bewapening te doorbreken. Hiervoor is eenheid van socialisten en communisten geboden — onvoorwaardelijk en tot elke prijs! Wie haar beletselen van doctrinaire aard in de weg legt, of de eigen partij boven alles stelt, laadt in de tegenwoordige situatie een zware verantwoordelijkheid op zich en is tegenover het volk en het nageslacht schuldig, wanneer niet tijdig alle beschikbare krachten tegen de gemeenschappelijke vijand worden ingezet.

CPN diende altijd democratie

Paul de Groot keerde zich zowel tegen de in het verleden vastgeroeste sectarische tendenzen in eigen rijen, als tegen diegenen in de PvdA, die de eenheid pogen tegen te houden met de tot op de draad versleten aantijging, dat de CPN geen democratische partij zou zijn.

Onze CPN is opgegroeid en heeft ontelbare offers gebracht in de strijd tegen het fascisme en tegen de uitholling van en de openlijke aanslagen op de democratie en de parlementaire instel-

lingen. Dat is geen tactiek, geen gelegenheidspolitiek, maar het behoort tot het wezen, tot de principes van onze partij!

Niemand zal dan ook in de geschiedenis van de CPN één daad kunnen aanwijzen, die de democratie in ons land heeft geschaad. Maar er zijn duizenden daden op te noemen waarmee zij de democratie heeft gediend!

De tegenstanders van de eenheid geven er dan ook de voorkeur aan te wijzen op wat in het verleden in de Sowjet-Unie is gebeurd. Maar daar is op de vaste, geconsolideerde bodem van de klassenloze socialistische maatschappij de uitbreiding van de democratie in volle gang. Wat daar in het verleden is gebeurd, wat noodzakelijk was en wat — naar wij thans weten— NIET noodzakelijk en zelfs schadelijk was behoort tot de geschiedenis. Trouwens op ons congres in 1952 hebben wij reeds verklaard, dat de weg naar het socialisme in Nederland niet dezelfde zal zijn en geen copie kan zijn van de weg in de Sowjet-Unie. Wij leven in het atoomtijdperk en het tijdperk van gestadige groei van het socialistische maatschappij-stelsel en zijn economie in een groot deel van de wereld. Dat verandert veel!

Wij wensen en geloven in de mogelijkheid van een socialistisch Nederland langs vreedzame weg. Het socialisme in Nederland is voor ons ondenkbaar zonder handhaving en uitbreiding van de grondwettelijke grondrechten. Ze staan nu nog op papier en slechts door het socialisme zullen zij voor het gehele volk tot levende praktijk worden. Zonder vrijheid, geestelijke vrijheid en volle mogelijkheid tot ontplooiing van het individu kunnen wij ons geen Nederlands socialisme voorstellen.

Maar het gaat thans niet om een toekomstig socialisme. Het gaat om het naakte leven, om de democratie en het Recht voor Allen. Het gaat om een Nederlandse bijdrage tot verhinderend van een atoomoorlog.

Daarom gaat van onze conferentie de roep uit: Eenheid, eenheid en nog eens eenheid. Alles wat haar tegenhoudt, moet opzij!

Regering van arbeidersbeweging

De eenheid van optreden van socialisten en communisten moet ook de leidende gedachte zijn bij de komende kabinetsformatie. PvdA, PSP en CPN zijn het er over eens: de rechtse regering-

De Quay moet weg. Maar wat dan?

VVD-leider Oud zei in 1959: „Wij willen een regering zonder socialisten”. De werkers hebben er vier jaren lang de zegeningen van ondervonden en nu zeggen wij: Wij willen een regering zonder reactionairen! Dat is een regering, die steunt op de CPN, PvdA en PSP, de drie partijen welke — ongeacht hun programma's en leiders — de werkers vertegenwoordigen, die naar het socialisme streven.

Tot de steunpilaren van zulk een regering zou ook het NVV moeten behoren. Aan de vooravond van kabinetsformaties pleegt het NVV-bestuur zijn wensen kenbaar te maken. Maar hiertoe kan o.i. de taak van het NVV niet beperkt blijven. Het moet ook zijn plaats in de regering opeisen!

Een regering waarin de sleutelposities in handen zijn van de vertegenwoordigers van de arbeidersbeweging, kan de dringende verlangens uitvoeren die in de programma's van zowel de CPN als de PvdA en de PSP aan de kiezers worden voorgelegd. Dat zijn: loonsverhoging en andere sociale eisen, prijsverlaging, minder bewapening, minder dienstdtijd, geen atoomwapens in ons land, ontspanning met het Oosten.

Welk een inspiratie zou van een dergelijke regering uitgaan! Hoezeer zou het eensgezinde optreden van socialisten en communisten hiervoor tot een enorme machtsvorming voor de gehele arbeidersbeweging leiden! Niet van de ene partij ten koste van de andere, maar van alle ten koste van de reactie.

In Frankrijk bleek, dat de eenheid van actie geen optelsom van de krachten van drie partijen was, doch een vermenigvuldiging. Men zal het misschien niet reëel noemen, dat onze partij zich in haar komende activiteit een regering van de arbeidersbeweging ten doel stelt. Toen wij vorig jaar de onvoorwaardelijke overdracht van Nieuw-Guinea en de terugtrekking der troepen aan de orde stelden, leek dat ook niet reëel. Alle andere partijen riepen in koor dat het „niet haalbaar” was. Maar de regering heeft de troepen terug moeten halen en de overdracht is een realiteit.

Dat kwam niet alleen door onze activiteit. Maar wij voorzagen met het inzicht van het Marxisme-Leninisme, dat deze doelstelling in de lijn van de nationale en internationale omstandigheden lag en ook door PvdA en PSP zou moeten worden aanvaard. En dat is gebeurd!

Vertrouwen in vredesstroming in PvdA

Het overwinnen van de thans nog in PvdA en PSP overheersende anti-communistische koers noemde Paul de Groot de voornaamste voorwaarde om een regering van de arbeidersbeweging te verwezenlijken.

Zeer belangrijk zal het resultaat van de discussie op het aanstaande PvdA-congres zijn. De koers van deze partij en de toestand in Nederland kunnen grondig veranderen, indien het standpunt van de minderheid inzake oorlog en vrede weerklank vindt. Het optreden van de minderheid is een symptoom van de grote, diepgaande geestelijke processen, die in de sociaal-democratische massa in de richting van een vredelievende politiek werken, en een breken met de NAVO-politiek.

Wij stellen er vertrouwen in en wij zijn ervan overtuigd, dat de vredesstroming zal blijven groeien. Maar voorlopig zijn in de PvdA de rechtse leiders nog aan het bewind. Hun hele optreden is de laatste tijd hoe langer hoe meer gericht op het aanvaardbaar maken van de PvdA voor de KVP, voor een nieuwe combinatie met de reactie. Als dit zou gebeuren, zouden de PvdA-kiezers opnieuw worden bedrogen en aan de reactie uitgeleverd. Om een regering van de arbeidersbeweging te bereiken, is dus nog veel strijd nodig tegen de rechtse politiek van de PvdA-leiding, veel opheldering en activering van de massa. Daarom moet de CPN sterke worden en haar stemmenaantal groter.

De stemmen van de communisten hebben altijd bij kabinetsformaties — en daarna! — zwaar meegewogen. De CPN is immers de partij, die steeds het initiatief neemt tot alle grote acties, die door de werkers worden gevoerd. Bovendien heeft het partijbestuur nu besloten tot een andere houding bij de kabinetsformatie.

Indien de PvdA voor de gedachte van een regering van de arbeidersbeweging zou zijn gewonnen, zou de CPN bereid zijn zulk een regering te steunen. De stemmen en zetels van de CPN zouden ten volle hiervoor ter beschikking staan.

PSP-frases door praktijk weerlegd

Sprekend over de PSP, stelde Paul de Groot vast, dat de kiezers met hun stemmen op deze partij niet het resultaat ten

gunste van de strijd tegen de atoomoorlog hebben bereikt, dat zij er van verwachtten. De PSP-frases over socialisme zonder atoombom en absolute geweldloosheid zijn door de praktijk weerlegd.

Als Fidel Castro de leuze van Lankhorst had overgenomen, zou er op Cuba geen socialisme, dan zou er in het geheel geen Cuba meer zijn geweest. De PSP protesteerde tegen de Amerikaanse agressie, maar het bleef bij mooie woorden. Tezelfdertijd protesteerde zij ook tegen de bewapening van de Sowjet-Unie. Doch als de Sowjet-Unie niet bewapend was, had zij Cuba niet tegen de voorbereide invasie kunnen beschermen. Zonder haar macht ook op militair gebied, zou Kennedy geen genoegen hebben genomen met enkele concessies, maar hij zou Cuba hebben overweldigd en de derde wereldoorlog van stapel gelaten.

De onafhankelijkheid van Cuba is nog niet geheel verzekerd en wij moeten op de bres blijven staan voor de onaantastbaarheid van deze eerste socialistische staat op het Amerikaanse continent.

De communistische wereldbeweging

Terwijl de PSP een partij zonder internationale betekenis is, liggen de kracht van de CPN en het effect van haar strijd mede in de solidariteit van de steeds invloedrijker wordende communistische wereldbeweging. Zonder deze verbondenheid is elke activiteit binnen het nationale raam zwak. Daarom verdedigen wij haar tegen alle soorten revisionisme en nationale beperktheid.

De betekenis van de deze wereldbeweging blijkt uit de gretigheid waarmee de NAVO-propagandisten elk meningsverschil tussen de communistische partijen onderling pogen op te blazen en uit te buiten.

De communistische beweging is over de gehele wereld de laatste jaren stormachtig gegroeid. In 90 landen zijn thans communistische partijen met tezamen ruim 42 miljoen leden. Onze CPN, een der oudste marxistische partijen, is in deze wereldbeweging een geziene partij. Zij heeft een eervolle staat van dienst in de strijd tegen het Hitlerdom en het kolonialisme.

Er is uiteraard verschil in ontwikkeling tussen partijen in diverse landen. Er zijn illegale partijen en partijen in voormalige

koloniale, kapitalistische en socialistische landen. Niet overal heeft de ideologische ontwikkeling gelijke tred gehouden met de groei in de breedte, en geduldige ideologische arbeid is daarom thans zo belangrijk.

Te Moskou is in 1960 op de conferentie van 81 partijen een gemeenschappelijk beginselprogram uitgewerkt. T.a.v. de onderlinge betrekkingen werd overeengekomen, dat eventuele onderlinge critiek binnenskamers zou worden besproken. Toch zijn sindsdien enkele partijen naar buiten tegen andere opgetreden, in het bijzonder tegen de CPSU (Communistische Partij van de Sowjet-Unie). De leiding van de Albanese arbeiderspartij deed dit op de grofste wijze. Hierover is het op de jongste partijcongressen in Rome en Praag tot scherpe onderlinge discussies gekomen, o.a. met de Chinese delegaties.

Het partijbestuur van de CPN heeft vorig jaar reeds zijn standpunt als volgt geformuleerd: Wij zijn voor aaneensluiting en solidariteit van de gehele internationale communistische beweging op grondslag van de theorie en praktijk van de CPSU, die door allen op de conferentie van 81 partijen als hun internationale voorhoede werd erkend.

Communisme van het atoombijperk

De drie laatste congressen van de CPSU hebben de Marxistisch-Leninistische theorie en praktijk volgens de eisen van onze tijd geformuleerd en uitgewerkt. Dit is het communisme van het atoombijperk.

Van uitzonderlijk belang is de democratisering van het partijleven en het leven van de Sowjet-staat, die met de opruiming van de eredienst van Stalin op het 20ste congres in 1956 is begonnen. Naarmate de tijd voorschrijdt, blijkt steeds duidelijker hoe, vooral na de overwinning in de Tweede Wereldoorlog de ontwikkeling van de Sowjet-Unie is geremd door de volkomen nodeloze en schadelijke praktijken die onder de vlag van deze eredienst werden uitgevoerd.

Door de huidige leiding van de CPSU, onder aanvoering van kameraad Chroestsjow, zijn de rechtsonzekerheid en terreurmethoden opgeheven. Een krachtige strijd wordt gevoerd tegen bureaucratische verstarring, ideologische onvruchtbaarheid en andere euvelen uit het verleden. Hierdoor is een nieuwe tijd in-

geluid. Een brede stroom van energie gaat door de Sowjet-Unie, de economische vooruitgang gaat verder, nieuwe kaders, nieuwe mensen treden op de voorgrond.

Het opruimen van de schadelijke overblijfselen van de methoden uit de laatste periode van Stalins leven heeft de krachtige en tevens voorzichtige politiek van vrede en co-existentie mogelijk gemaakt, waarvan het in de eerste plaats afhangt of wij een wereld-atoomoorlog zullen kunnen afwenden. Voornamelijk op deze politiek richten zich de aanvallen uit Albanië. Onder voortzetting van de Stalin-cultus presenteert men daar een politiek, die in wezen in het voordeel van het imperialisme is. Daarom heeft onze partij hiertegen stelling genomen.

Een ander onderwerp van publieke discussie vormen de grensgevechten tussen de Chinese Volksrepubliek en India, die kortgeleden plaats hadden. Ons partijbestuur heeft dit gewapend conflict ernstig betreurd. In de eerste plaats omdat het juist in een tijd gebeurde, waarin de wereld in de grootste spanning verkeerde i.v.m. de Amerikaanse agressiviteit rond Cuba. De schietpartijen aan de Chinees-Indiase grenzen druisten in tegen het streven van ons allen, vooral van de Sowjet-Unie, om de koelbloedigheid te bewaren en de imperialisten geen kans te geven een oorlogshysterie te ontketenen.

Voorts zijn wij van mening, dat India niet als een imperialistische mogendheid kan worden behandeld. Het heeft tot dusverre een neutrale politiek gevoerd en het optreden van neutrale staten is in deze tijd van groot belang voor het behoud van de vrede. Dat wil niet zeggen, dat wij de houding van de Indiase regering goedkeuren. Wij herhalen ons protest tegen de arrestaties van communisten in India en eisen hun onmiddellijke vrijlating.

Tot zover ons standpunt in de internationale meningsverschillen. Wij nemen die niet tragisch. Zij zullen zeker worden overwonnen! Want de communisten in de gehele wereld en vooral in de socialistische landen hebben in hoofdzaak dezelfde belangen en streven naar hetzelfde doel. Onze gemeenschappelijke overwinning is verzekerd!

Laat deze conferentie een krachtige impuls zijn voor onze partij, een geestdriftige inzet voor onze komende strijd en voor de verkiezingsstrijd, om een einde te maken aan het kabinet van De Quay, Luns, Beerman, Visser, Veldkamp, Roolvink en de rest. Voor een overwinning van onze roemrijke Communistische Partij van Nederland.

**Nederland neutraal
en atoomvrij**

Omhoog de lonen

Omlaag de bewapening

**KIEST OP 15 MEI A.S. NR. 1
VAN DE LIJST VAN DE C.P.N.**

DE GROOT

**Uitgave Communistische Partij van Nederland, Keizersgracht
324, Amsterdam.
Januari-Februari 1963.**

Prijs 10 cent.